

de gedachte, dat ze met dezen omvang door het deurtje in den mooien tuin zou kunnen komen. Eerst echter wachtte ze een paar minuten om te zien of ze nog verder ineenging krimpen. Dit denkbeeld maakte haar een beetje zenuwachtig, »want» zei Alice, »dan zou het er wel eens op kunnen uitloopen, dat ik heelemaal uitging, net als een kaars. Ik zou wel eens willen weten, hoe ik er dan zou uitzien!» En ze trachtte zich voor te stellen, hoe de vlam van een kaars er uitziet als deze is uitgeblazen, want ze kon zich niet herinneren ooit zoo iets gezien te hebben.

Na een poosje, toen ze bevond, dat er niets meer gebeurde, besloot ze om dadelijk in den tuin te gaan, maar, helaas! arme Alice! toen ze bij de deur kwam, bemerkte ze, dat ze het gouden sleuteltje had vergeten en toen ze daarom naar de tafel terugging, bleek haar dat ze er niet bij kon. Ze kon het zeer duidelijk zien door het glas heen en ze deed haar uiterste best om tegen een van de tafelpooten op te klimmen, maar die was te glad en toen ze heel moe was geworden van de inspanning, ging het arme schepseltje zitten huilen.

»Kom, wat geeft het of je hier al zit te huilen!»

zei Alice, tamelijk bits, tegen z
je aan om maar dadelijk daarm
Ze gaf zich zelve gewoonlijk
(ofschoon ze dien zeer zelden
beknorde ze zich zoo vreeselijk,
in de oogën kwamen. Eens ha
herinnerde, getracht zich klapp
geven, omdat ze zich zelve be
spelletje croquet, dat ze tegen
want dit vreemde kind hield e
te doen alsof het niet één m
mensen was. »Maar wat ge
arme Alice, »te doen alsof ik tw
Er is immers nauwelijks genoeg
behoorlijk één persoon te vorm

Weldra viel haar oog op
dat onder de tafel lag. Ze deed
er één zeer klein koekje in wa
»Eet mij» heel mooi waren aang
van krenten. »Wel, ik zal het
»en als het me grooter maak
sleutel en als het me kleiner m
de deur doorkruipen. Hoe dan
geval in den tuin kunnen kon
niet schelen op welke manier»